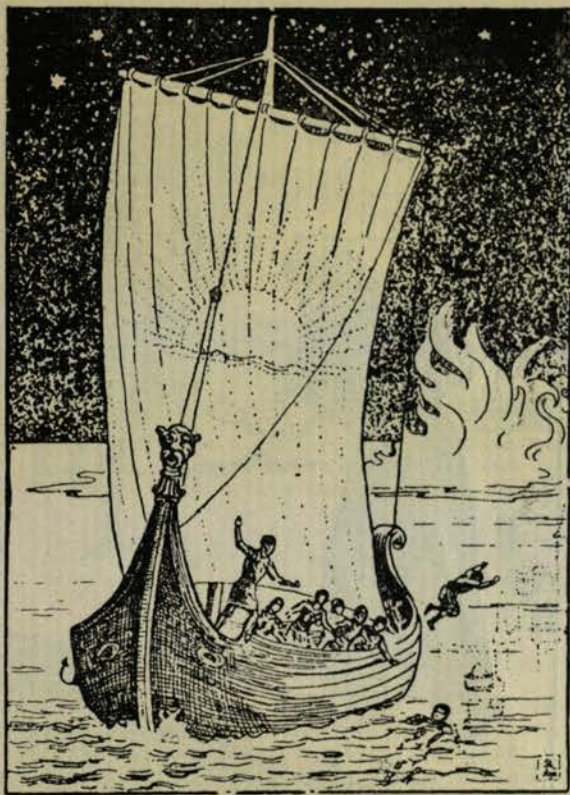

рая, който виждали подъ себе си. Уви! Щомъ тѣ исчезнали подъ водитѣ, исчезналъ и чудесния островъ, който наистина билъ поставенъ само за да ги прѣлѣсти и погуби.

Съ безнадеждно усърдие Мелдунъ подкаралъ кораба напредъ и скоро тѣ достигнали до другъ островъ, извѣстенъ подъ името Острова на Блаженството. Още единъ пжтъ тѣ слѣзли, привързали кораба си на брѣга и се прѣснали да изслѣдватъ новия островъ. Всич-

ко около тѣхъ било хубаво и прѣкрасно, като въ нѣкоя земя на сънищата: изобилни плодове, изобилна вода, изобилна сочна, зелена трѣва. Освѣнъ това всѣка сутринъ валѣлъ единъ омагьосанъ дъждъ отъ хлѣбъ, тѣй че тѣ мислѣли нито за храна, нито за вода, защото всичко било въ изобилие. Скрѣбъта и тжгата скоро исчезнали отъ сърдцата на рицаритѣ, тѣ се изпълнили съ радостъ и завикали единъ на другъ: „Да останемъ тукъ за винаги. Тукъ има всичко, каквото ни е потребно. Нека прѣкараме остатъка отъ живота си щастливо. Да се не връщаме въ домоветѣ си“.

И тѣ останали въ Острова на Блаженството, седѣли на зелената трѣва, пиели вода отъ искрящия потокъ, ядѣли хлѣба, който падаль въ краката имъ и прѣкарвали по цѣлъ день въ лѣнность и удоволствие.

Лѣнивия животъ не е щастие.

Но скоро охолността захванала да имъ омръзва. Омръзнали имъ приказкитѣ, омръзнали имъ пѣснитѣ, омръзнало имъ да стоятъ праздни и нищо да не работятъ. Опитали се да играятъ различни игри, за да си прѣкаратъ врѣмето, но и това не ги забавлявало за дълго. Защото тѣ биле хора за велики подвизи, а лѣкитѣ игри имъ омръзвали. И тѣй, като нѣмали нищо да работятъ, тѣ започнали да се каратъ единъ другъ и скоро камънитѣ, съ които играели, захванали да лѣтятъ по главитѣ имъ. Започналъ се бой.

„Стой! Стой!“ загърмѣлъ Мелдунъ. „Това не е игра. Искате да се избие ли?“

Но рицаритѣ нищо не чували. Камънитѣ хвърчали единъ слѣдъ другъ и много храбри рицари намѣрили смъртъта си въ тази безумна игра. Но тѣ, като че се засрамили отъ това, което извършили, спрѣли се изведнажъ и захванали да гледатъ другаритѣ, които тѣй жестоко биле избии. Съ наведени глави и засрамени лица тѣ се отвърнали отъ мѣстото на тѣхната безсмислена война и мълчеливо тръгнали къмъ кораба. Сърдцата имъ се свили отъ скрѣбъ, когато се обърнали да погледнатъ Острова на Блаженството. Тѣ си спомнили, колко щастливи сж били, когато излѣзли на голя островъ и потрепераха, когато помислили, какво сж направили прѣди да го напустнатъ.

Островътъ на Магесницитѣ.

„Тѣзи омагьосани острови“, си казвали тѣ единъ другъ, „нѣма ли никога да ги изменимъ?“ Корабътъ имъ бързо плуваль по вълнитѣ, докато се показалъ Островътъ на Магесницитѣ.

Островитѣ, които до тогава посѣтили, били опасни, но Островъ на Магесницитѣ билъ десетъ пжти по-опасенъ. Защото магесницитѣ, въ образа на прѣлѣстни моми, седѣли по скалитѣ, пѣели сладки пѣсни, и викали плѣнително: